

Naše igre.

3. Iz naše trgovine.

Y zadnji številki »Angelčka« sem videl sliko otrok, ki se igrajo trgovino. Pa sem se spomnil, da smo se tudi mi včasih ravnotako igrali. Zato pokažem danes svojim dragim prijateljčkom, kakšna je bila naša trgovina.

Za trgovino je treba trgovca in kupovalca. Trgovec mora imeti blago v zalogi, kupovalci pa ne smejo biti brez denarja.

V naši trgovini je bilo tako. Mogočno je sedela v trgovini naša prodajalka. V pomoč je imela še eno deklico. Po mizah, po stolih, po policah je visela in ležala velikanska zaloga najrazličnejšega blaga. Na prodaj so bile mesene klobase iz češpelj — kajne, kako so bile okusne! Špeh je bil iz hrušek, iz jabolk pa goveje meso. Prav nadrobno zdrobljen kruh smo prodajali za kavo, malo debelejši je bil za sol; lepo narezani koščki so predstavljali žemlje in štruce. Iz cestnega prahu smo dobili moke več kot preveč za svoje vsakdanje potrebe. Dobilo se je tudi vino in žganje. No, pa ni bilo nič nevarno, ne eno, ne drugo. Vino je bilo narejeno iz vode in borovnic. Da je bilo slajše, smo si izprosili od matere par koščkov sladkorja. Žganje je bila pa čisto navadna voda. Če je bilo doma v kleti kuhanih kaj suhih hrušek ali krhljev, se je v trgovini dobil tudi mošt. Kajne, če bi vsi ljudje pili tako pijačo, bi nihče ne vedel, kaj je pijanost. Deklice so prinesle v prodajalno tudi raznovrstne kosce blaga, ki so ga med tednom nabrale pri šiviljah, da so potem svojim punčkam kupovale novo obleko.

Okoli trgovine smo drugi postavili svoje hiše iz vej, pa smo zdaj eden, zdaj drugi hodili kupovat. Za denar nismo bili v zadregi. Naredili smo si ga iz fižola: bil je fiziolske vrednosti. Rdeči fižol »ribničan« je bil vreden 2 vinarja; čisto beli fižol 20 vinarjev; črni je bil vreden eno krono; pisani, bolj podolgasti — »mandalon« smo mu rekli — je bil za 5 kron, —

»koks« je pa zalegel za celih 10 kron. Večjega denarja pa v naših razmerah nismo potrebovali; za ta denar se je dobilo vse.

Čudno pa — naša trgovina je bila odprta le v nedelje popoldne po krščanskem nauku, ko so ponavadi vse druge trgovine zaprte. Takrat torej se je pri nas začelo pravo življenje. To smo kupovali in prodajali, jedli in pili, pa tudi peli in vpili zraven, da je bilo veselje: za nas namreč, za druge bržčas ne. Ko je pa solnce šlo proti goram, ali pa ko smo se trgovine naveličali, takrat nas je pa gospa prodajalka povabila v svojo trgovino, kjer nam je, vsa vesela vsled dobička, darovala vse preostalo blago, da smo ga pojedli in popili in se potem za teden dni razšli in ugibali, kaj bomo prihodnjic prodajali. J. E. Bogumil.

Janezkova telička.

Lepo teličko je imela naša sivka. Rjavkasta je bila, spredaj na glavi pa je imela majhno lisko, čisto belo lisko, kot bi bila iz mleka. Pa take lepe šeke je imela; tako so bili čisti in svetli in veliki, da se je Janezek skoro videl v njih. In kako je imel naš Janezek rad to teličko z belo lisko na drobni glavici! Šel je na vrt in tam natrgal najlepše deteljce v naročaj in jo nesel telički, ki je mirno ležala zraven malih jaslic. Pa male garčke je tudi že imela nad jaslicami in tudi v garčke ji je Janez nanesel deteljce. Nastiljal ji je vedno sam. Kaj rad je šel k nji k glavici, da jo je božal. In ona se ga ni nič bala, ampak je nastavljala vrat, da jo je lažje čehljal. — O, da bi že vendar enkrat zrastle malo, vsaj toliko, da bi jo gonil na pašo. Lepo bi jo privezali atek na rdeč ali moder motvoz in on bi vedno držal zanj in kazal telički najboljšo pašo. Tako bi bila vedno rejena, da bi bilo veselje! In ne bi je smeli atek prodati, nikoli ne. On bi jo vedno gonil na pašo, samo da bi je ne mogli prodati... In potem bi zrastle in imela bi tudi ona